

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 11/12/2024.

*****

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 112

Hòa Thượng nói rằng Ngài chỉ đi một con đường, đó là con đường của “**A Di Đà Phật**” và Ngài sách tấn chúng ta ủng hộ Tịnh tông để Tịnh tông ủng hộ cho Tịnh Độ và Tịnh Độ sẽ tiếp dẫn chúng sanh vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc. Ngài cũng nói Văn hóa Truyền thống có thể cứu chúng ta, có thể cứu gia đình chúng ta, có thể cứu quốc gia, có thể cứu cả thế giới. Chúng ta nghe lời dạy này của Hòa Thượng thì không nên mơ hồ.

Vừa qua, Thủ Tướng của nước ta đã làm một việc chấn động các nước lân cận khi Ngài dẫn vị CEO nổi tiếng thế giới đến đền Ngọc Sơn dâng hương và đi dạo phố để thưởng thức những món ăn ẩm thực đường phố. Đây là văn hóa dân tộc chúng ta. Động thái này khiến các nước lân cận có ấn tượng về một vị Thủ tướng sao mà giản dị và chân thành đến thế. Sự giản dị và đơn sơ ấy lại đậm tình nghĩa, đậm bản sắc dân tộc sẽ làm cho vị CEO nổi tiếng ấy không bao giờ quên. Vị CEO này đã thiết lập nhà máy rất lớn tại Việt Nam.

Chúng ta đâu cần biểu hiện điều gì đó đặc biệt, chỉ cần là nêu bật những nét văn hóa dân tộc đặc sắc. Đến thăm Ngọc Sơn dâng hương chính là tâm tri ân với các bậc tiền nhân mà các bậc tiền nhân là quá khứ vô tận, vị lai vô chung. Qua đây, chúng ta thấy rằng bao lâu nay chúng ta nỗ lực phát triển Văn hóa Truyền Thống thật không hề lãng phí song vẫn thấy hối hận vì chúng ta chưa dụng tâm mạnh mẽ hơn.

Những người tiếp nhận chuẩn mực Thánh Hiền, tiếp nhận Văn hóa Truyền thống, biết đến “*uống nước nhớ nguồn*”, “*ăn quả nhớ kẻ trồng cây*” chân thật là đã có hạnh phúc. Ngày Tết đối với họ là cơ hội gắn kết tình thân, là ngày con cái quây quần bên trưởng bối cùng dâng hương tới tổ tiên, là ngày tri ân báo ân khi con cái lễ lạy chúc tụng cha mẹ hiện tiền, anh em chúc tụng nhau, cuối cùng là sự quan tâm chăm sóc như rửa chân, bóp chân tay. Qua đó, sự liên kết trong gia đình ngày càng sâu sắc.

Chính vì vậy mà tôi đã sớm nhận ra hướng đi của Khai Minh Đức một cách rõ ràng. Tôi đã sớm đăng ký sở hữu bản quyền cho cái tên Khai Minh Đức 3-4 năm trước khi hệ thống này được thành lập vì không muốn ai đó lấy tên này để làm hoen ố chuẩn mực Thánh Hiền và đương nhiên những người làm việc trong Khai Minh Đức cũng phải đi đúng hướng như vậy chứ không thể sử dụng cái tên Khai Minh Đức một cách tùy tiện.

Trong clip được ghi hình vào những lúc cuối đời của Hòa Thượng mà gần đây chúng ta vừa phiên dịch và cho phát hành, Hòa Thượng vẫn vì chúng sanh mà tận tâm tận lực sách tấn. Ngài khẳng định hai điều, điều thứ nhất là Ngài chỉ đi một con đường của “*A Di Đà Phật*” và điều thứ hai là Ngài nhắc đến Văn hóa Truyền thống. Mỗi quốc gia, mỗi dân tộc đều có Văn hóa Truyền thống của riêng mình.

Lời dạy của Không Lão Phu Tử là di sản của thế giới chứ không phải của một quốc gia, cho nên chúng ta tiếp nhận lời dạy của Ngài cũng chính là tiếp nhận tinh hoa văn hóa thế giới và quan trọng hơn, lời dạy của Ngài đã góp phần giúp khơi dậy tinh hoa văn hóa dân tộc trong mỗi chúng ta.

Từ thực tế này cho thấy con đường chúng ta đi không hề mơ hồ, không hề xen tạp. Chúng ta niệm Phật cầu vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, vậy có bao nhiêu người đủ tiêu chuẩn vãng sanh? Có những người suốt ngày chỉ lo niệm Phật, không để ý đến công tác giáo dục, cuối cùng để cho thế hệ sau, con cái họ là một đồng bầy nhầy. Một người niệm Phật từng gọi cho tôi nói là con cô ấy 13 tuổi đã bỏ nhà đi rồi. Một người khác thì con cái bán hết tài sản, nhà đất, cửa hàng, không còn thứ gì và cũng bỏ xứ đi luôn. Bỏ đi rồi mà vẫn làm bá chủ một phương.

Tu hành là ở trong mỗi nội tâm của chúng ta, đường đi nước bước rất rõ ràng nhưng không phải là ai cũng niệm Phật vãng sanh. Chúng ta niệm Phật đã nhiều năm, vậy niệm với trạng thái gì? Vẫn là niệm với tâm phân biệt, vọng tưởng, chấp trước, trạo cử, tán loạn. Đó là chưa nói đến những người lâu lâu mới niệm Phật một lần thì họ nhận được gì? Cho nên nếu như không có Văn hóa Truyền thống mang đến chuẩn mực để đối nhân xử thế, để hành động tạo tác làm sao cho phù hợp thì chúng ta chẳng ra thứ gì cả. Hòa Thượng nói khiến tôi rất cảm xúc: “*Cả đời tôi chỉ đi một con đường, con đường A Di Đà Phật*”.

Khoảng 5-6 năm nay tôi đã quay về học tập với Hòa Thượng hơn 2000 buổi học, dọn dẹp hành trình mà bấy lâu nay mình đã chọn lựa. Hơn 20 năm trước tôi đã dịch đĩa giảng của Hòa Thượng, cho nên tổng thời gian tiếp cận bài giảng của Ngài lên tới hơn 30.000 giờ. Bây giờ trang Tịnh Không Pháp Ngữ vẫn đang được tiếp tục phát triển và chúng tôi đang phiên dịch bộ Tịnh Độ Đại Kinh. Bản thân tôi đã bị tàn phế đôi tay không thể gõ bàn phím nhưng tôi không tàn, hiện tại, tôi đã đào tạo đội ngũ phiên dịch để nếu tôi ra đi thì vẫn có người tiếp nối.

Đã đứng ở vai là người phiên dịch thì phải biết dụng tâm đúng, phải chân thật thể hội từ nơi nội tâm. Hòa Thượng nói Phật Thích Ca Mâu Ni lưu xuất ra Phật pháp từ tâm thanh tịnh. Trong tâm thanh tịnh có đủ tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm cung kính, tâm từ bi. Cho nên, chúng ta muốn thâm nhập lời Phật dạy thì phải thể hội từ nơi tâm. Chúng ta phiên dịch bài giảng của Hòa Thượng, chúng ta nghe đi nghe lại, xem kỹ dáng đi của Ngài, từng hành động nhỏ của Ngài, nghe kỹ từng lời nói của Ngài thì chúng ta mới sanh khởi được tín tâm.

Tôi lúc nhỏ cũng có chút thiện căn vì được niệm Phật với bà nội, tuy là niệm trong mơ hồ nhưng thấy câu Phật hiệu rất hay. Người phước đức chính là người có cơ hội gặp được pháp của Hòa Thượng. Bản thân tôi trong lúc chưa chọn được đường đi thì có người khuyên tôi đi học chữ Hán. Sự nghiệp học hành của tôi gầy đổ nhiều lần vì không có tiền đóng học nhưng tôi được những người bạn của mình động viên, cuối cùng tôi cũng thi đậu. Tôi may mắn được đào tạo ở Trung Quốc nên đã nâng cao trình độ của mình.

Khi ra trường, tôi đã dành sáu năm để đi kiếm sống, sau đó tham gia dạy lớp Sơ Cấp Phật Học và dạy chữ Hán ở Thiền viện Liễu Quán – Vũng Tàu. Tại đây, lần đầu tiên tôi được tiếp cận những đĩa giảng của Hòa Thượng. Cho nên việc chúng ta đang làm, phát triển Văn hóa Truyền thống, hoàn toàn giống với cương lĩnh và nguyện vọng của Hòa Thượng được ghi lại trong clip mà chúng ta vừa phiên dịch và phát hành. Lúc ban đầu, chúng ta làm vẫn có thái độ thăm dò và nếu lúc đầu chúng ta có thái độ mạnh mẽ hơn thì sẽ còn tốt hơn nữa.

Cho nên, trong bài học hôm qua, tất cả đều ở nơi tâm. Khoa học đã phát hiện ra cấu tạo của vật chất, truy nguồn đến sau cùng chính là các sóng động của ý niệm. Điều này đã từng được Phật chỉ dạy qua bộ Đại Bát Nhã vài ngàn lần cách đây 3000 năm. Đó là “*sắc tức thị không, không tức thị sắc*” – có tức là không, không tức là có.

Trong Kinh Kim Cang Phật dạy: “*Ung vô sở trụ, nhi sanh kỳ tâm*”, vậy làm sao sanh tâm nhưng lại không để nó vọng động? Trong một giây có tới hàng triệu ý niệm sanh khởi, điều này cho thấy chúng ta luôn miên man trong các vọng niệm, do vậy, nếu sanh khởi ý niệm thì hãy sanh khởi câu “***A Di Đà Phật***”, đây là một ý niệm thuần chánh. Vậy làm sao để vô trụ? Hòa Thượng khẳng định trụ vào một câu “***A Di Đà Phật***” thì không trụ vào thứ khác mà vẫn đạt được vô trụ.

Muốn làm được việc này, chúng ta phải dụng tâm, trong một ngày phải nhớ chín lần niệm Phật. Đây là cách để chúng ta không trụ ở các vọng niệm khác mà trụ ở câu “***A Di Đà Phật***”. Việc niệm Phật là tu hành tự thân ở mỗi người còn việc phát huy Văn hóa Truyền thống để giúp đỡ cộng đồng, xã hội là việc vô cùng cần thiết.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, con có bệnh hút thuốc, con muốn bỏ mà vẫn bỏ không được, con chân thật là không muốn hút mà nó vẫn cứ hút. Tương lai việc này có chướng ngại việc vãng sanh hay không?*” Tất cả là ở sự quyết tâm của mỗi cá nhân, thực sự trong tâm mỗi người muốn vãng sanh nhiều hơn hay muốn hút thuốc nhiều hơn. Nếu muốn hút thuốc nhiều hơn thì nhớ đến thuốc lá còn chúng ta muốn vãng sanh thì trong tâm chỉ luôn nhớ tới “***A Di Đà Phật***”!

Hòa Thượng trả lời: “***Trong Tịnh Độ ngũ Kinh, một luận, tuy là không nói hút thuốc chướng ngại việc vãng sanh thế nhưng không hút thuốc thì tốt hơn. Hiện tại***

chúng ta đều biết hút thuốc tổn hại sức khỏe và dễ dẫn đến bệnh khổ. Nếu có thể từ bỏ được việc hút thuốc thì rất tốt. Bạn nói bạn không thể bỏ được cho thấy quyết tâm của bạn chưa cao. Đây là bạn chính mình chưa có quyết tâm, đích thực có quyết tâm rồi thì có thể chuyển đổi.

Nếu chúng ta có một quyết tâm khác cao hơn lại có cái để thay thế việc hút thuốc thì việc này không thể sai sử được chúng ta. Hút thuốc chỉ là một tập khí trong rất nhiều tập khí của chúng sanh. Có người uống cà phê thành nghiện đến nỗi không uống thì tay chân bị run. Tất cả đều là thói quen.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, đệ tử con hy vọng có thể nhanh chóng về thế giới Tây Phương Cực Lạc nhưng bên trên còn có Cha mẹ nên trong tâm đệ tử không thể buông xả được, mặt khác, đệ tử lại lo sợ tự mình không cẩn thận thì sẽ tạo nghiệp thêm, ngày sau không thể đến thế giới Cực Lạc tu hành thành Phật, cầu nguyện tái lai. Nghĩ đến việc này mà con rất buồn lòng, vậy con nên xử lý việc này như thế nào?*”

Hòa Thượng trả lời: “***Không cần thiết phải phiền lòng! Bạn phải nên mỗi ngày có một thời khóa nhất định, đọc Kinh, nghe Kinh tốt nhất là trên 2 giờ đồng hồ ngày ngày không gián đoạn. Chỉ cần nửa năm đến một năm, thì cảnh giới của bạn liền chuyển đổi. Từ đó sẽ có sự nhận biết rõ ràng đối với giáo huấn của Phật. Nếu chân thật thấu triệt, tín tâm kiên định, nguyện tâm kiên cố thì sẽ không có sự lo lắng vu vơ như vậy.***”

Chúng ta đã xác quyết một đời này niệm Phật vãng sanh thì cho dù chúng ta ở hoàn cảnh nào, chúng ta vẫn làm tốt vai trò, bổn phận của mình mà trong tâm không quên niệm “***A Di Đà Phật***”. Như thế là được rồi, không có gì phải bất an. Bất an là vì chúng ta chưa thấu triệt, chưa hiểu rõ giáo huấn của Phật hay nói cách khác, đạo lý phương pháp tu tập còn lơ mờ nên mới cảm thấy bất an.

Tổ Ân Quang đã dạy hàng Phật tử chúng ta bí quyết sống trên thế gian này, đó là “***Đốn luân tận phận***” tức là dốc hết trách nhiệm trong vai trò bổn phận, trách nhiệm của mình. Vai trò, bổn phận của chúng ta nhiều lắm, cứ mỗi tuổi càng lớn thì vai trò trách nhiệm càng nhiều. Ân Tổ cũng dạy chúng ta: “***Nhàn tà tồn thành, nhất tâm niệm Phật***”: Khi rảnh rang thì giữ tâm mình, nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ.

Tín tâm của chúng ta kiên định, nguyện tâm của chúng ta kiên cố thì chúng ta sẽ không còn bất an. Chúng ta còn làm hết vai trò trách nhiệm của mình đúng với pháp mà Phật đã chỉ dạy. Chúng ta đồng thời còn buông xuống, không lo lắng, bận tâm gì thêm nữa thì mọi sự mọi việc sẽ tốt đẹp như lời Hòa Thượng chỉ dạy rằng A Di Đà Phật sẽ vì chúng ta mà an bài, mà sắp đặt./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!